

Istentisztelet Réde, 2021. január 23. Igehirdető: dr. Barta Zsolt

Ének: 299 Jézus hív bár zúg morajlik

Imádság: Mindenható Isten, kinek Fia, Üdvözítő Jézus Krisztusunk a világ világossága! Add, hogy a te néped megvilágosodjon az ige és a sákramentumok által, és úgy ragyogjon Krisztus dicsőségének fényességével, hogy Őt mindenek megismerjék, imádják és neki engedelmeskedjenek szerte e világon! A mi Urunk Jézus Krisztus által, ki veled és a Szent Lélekkel él és uralkodik, egy Isten, most és örökké. Ámen!

Lekció: Jónás próféta könyve 3. rész 1-5; 10 versek

Textus: Márk evangéliuma 1. rész 14-20 versek

Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Jézus Krisztus tanítványait a középkortól kezdve igen gyakran ábrázolták aszerint, ahogy véget ért az életük. Pétert fordított kereszttel festették meg, mert a legenda szerint nem tartotta méltónak magát arra, hogy úgy haljon meg mint Jézus, ezért kivégzői megfordították a keresztet. Andrást, Péter testvérét az András-kereszttel ábrázolták, mert szintén a legenda szerint Görögországban X alakú kereszthez kötözték és úgy halt meg. Jakabról biztosan tudjuk, hogy Jeruzsálemben kivégezték, ezért őt karddal ábrázolták utalva ezzel a lefejezésére. Testvére, János az egyetlen, aki természetes halállal halt meg a tizenkettő közül, akit éppen emiatt idős férfiként ábrázoltak. Neki száműzetés volt a sorsa. Biztosan tudjuk, hogy legtöbbjüket kivégezték, még ha a kivégzés módját nem is lehet konkrétan bebizonyítani. Ezeknek a tanítványoknak a halála megpecsételte azt, amiről az életük szólt. Jézus követése valóságos és konkrét következményeket von maga után. Jézus hívó szava megváltozott életvitelt, követést, tanulást és szolgálatot von maga után. Enélkül nem lehet Jézushoz tartozni.

Az elhívott tanítványok Isten országához csatlakoztak. Jézus Krisztus prédikációja is erről szólt: „elközelített már az Isten országa.” Azon a napon, amikor négyen félretették a halászhálót, hogy kövessék az ismeretlen mestert, ők maguk sem gondolhatták másképpen. Tudhatták, hogy Jézus követése, Isten országának szolgálata valódi cselekedetekkel jár együtt. Aki egy országhoz tartozik, fizeti az adót, szolgál a hadseregben, dolgozik, kereskedik, megtanulja az ország történelmét. Az országhoz tartozás elsősorban nem érzelmösség, nosztalgia, hanem mindennapi életvitel.

A tanítványoknak meglehetett a sajátos elképzelése Isten országáról. Ez ki is derül később, amikor karddal akarják megvédeni Jézust, vagy meg akarják őt óvni a szenvedéstől. A tanítványok tudtak Dávid és Salamon országáról. Isten szólt a királyokhoz, álmokat adott nekik, ígérekkel kötelezte el magát mellettük. Az ő uralkodásukon keresztül Isten uralkodott Izrael országában. Nem volt kérdés, hogy Izrael határai nagyon közel esnek Isten uralmának határaihoz. Ők erről így gondolkodhattak.

Természetesen voltak azért kérdések ebben a gondolkodásban. Izraelben és Júdeaiban több volt az istentelen, bűnös uralkodó, mint a bölcs és kegyes vezető. Ráadásul Jézus idejében immár hosszú évszázadok óta Izrael hol elvesztette, hol pedig rövid időre visszanyerte a függetlenségét. Jézus idejében Júdea és Izrael országa idegen megszállás alatt volt. A rómaiaknak kellett adót fizetni, akik romlott helyi vezetőket válogattak ki maguknak. Az ország földrajzilag is több politikai entitáshoz tartozott. Gazdaságilag, politikailag kiszolgáltatott állapotban volt. Vallását és kultúráját fenyegették a nagy birodalmak. A helyzet rossz volt és nem látszott az uralkodó, a király, aki összefoghatná a népet.

Jézus hallgatói tehát nagyon is vágytak arra, hogy eljöjjön Isten országa, újra érvényesüljünk Isten uralma. Júdea történelme Jézus születése körül nem is szólt másról, mint az arra irányuló próbálkozásokról, hogy helyreálljon a rend, megszűnjön az elnyomás, tiszta legyen a vallás és szent legyen a nép. Láadások, összeesküvések, lobbizások által próbálták elérni, hogy megszabaduljanak és Isten parancsai szerint éljenek.

Talán éppen erre gondolt Jézus is, amikor az idő beteljesedéséről beszélt szolgálata legelején. Eljött az idő, Isten országa immár itt van, valami új kezdődik el. A határvonalat Isten országa és a régi ország között keresztelő János átadatása jelenti, méghozzá kettős értelemben.

Keresztelő János átadatása, vagyis elfogatása és börtönbe zárása jelzi, hogy véget ért a zsarnok uralkodás ezen a földön. Jánost elfogták és börtönbe zárták, mert őszintén hirdette Isten igéjét és sértette Heródes erkölcstelen életét. Azonban Isten igéje nem került börtönbe. Krisztus megjelenésével és szolgálatával immár jelen van közöttünk az az ország, amely különbözik Heródes országától. Ennek a világnak, a régi világnak az uralkodói és vezetői, politikai és gazdasági hatalmai gyakran rontják meg az emberek életét; irigységük és mértéktelenségük folytán sivárrá teszik földünket. Jézus azonban éppen a szegényekhez, betegekhez, kisemmizettekhez fordult oda. Csodáival nem a fényes palotákat kereste fel, hanem leprásokat érintett meg, betegeket vitt közel Istenhez. Jézus megmutatta nekünk, hogy Isten uralma nem lopásból és zsarnokoskodásból áll, hanem Isten országa gyógyítás, Isten országa bőven terített asztal, ahol a lenézettek is főhelyeken ülnek. Isten országát nem a katonák fegyvereivel tartják egyben, hanem Jézus szelíd tanításán alapszik. Jánost tömlöcbe vetették, Jézus pedig elkezdte kiszabadítani a bűnök foglyait, a betegségek rabjait, a szenvedés áldozatait. Lejárt a zsarnok uralmak ideje, elkezdődött Isten uralma közöttünk.

Keresztelő János elfogatása egy másik értelemben is határvonalat jelent. Az idő azáltal is beteljesedett, hogy Jánossal véget ért az Ószövetség kora és kezdetét vette az Újszövetség. Az egyházatyák ezt úgy mondták, hogy vége van a törvény korszakának és kezdődik a kegyelem korszaka. János a megtérést hirdette a törvény alapján Júdeában; Jézus az evangéliumot hirdette Galileában. Egy új ország ez, amely különbözik nem csak a világ zsarnok uralkodóinak országától, hanem törvényen alapuló elvárásoktól is. János egy korszak határán állt: lezárta a régit és előkészítette az újat. Jézussal pedig kezdetét vette a kegyelem és az evangélium korszaka. Jézus Krisztusban megláthatja a Szerető Isten tetteit minden ember. Isten életető erejét kapja meg mindaz, aki tőle segítséget kér, meghallgatja tanítását, részesül áldozata javaiban. Galileában, a pogányok földjén hirdette meg Jézus, hogy elközelített az Istennek országa. Benne, általa látjuk és tapasztaljuk Isten életető uralmát.

Isten uralmának elközeledte Jézusban egy roppant egyszerű, de fontos kötelességet ró ránk: odafordulást Jézushoz. Megtérésre és hitre szólít minket Jézus. A megtérés, a bűnök megbánása része volt Keresztelő János prédikációjának. Az evangéliumban, a jó hírben, az testünk és lelkünk üdvözülésébe vetett hitet azonban Jézus hozta el. Jézus tehát olyan bűnbánatra, megtérésre hív bennünket, amely az örök élet üzenetén alapszik. Az ember bánhatja bűneit azért, mert érzi azok súlyát, érzi, milyen nyomorult és esendő. De ott van az a megtérés és bűnbánat is, amelyet a meg nem érdemelt jószág, a megsejtett örök szeretet vált ki belőlünk. A mi megtérésünket nem csak saját elesettségünk tudata, hanem az elkészített szabadítás csodálatossága váltja ki. Az egyházatyák ez így élték meg: „Meg kell tértie annak, aki közel akar maradni az örökkévaló jóhoz, vagyis Isten országához. Mert akinek kell a mag, megtöri a héját. Az alma édessége kárpótol a gyökér keserűségéért; a nyereség

reménye enyhévé teszi a tenger veszélyeit; a gyógyulás reménye elveszi az orvosság fájdalmát.” El kell fordulnunk Heródes zsarnok világától, a törvény elítélő világától és oda kell fordulnunk Krisztushoz, akiben Isten szeretete testet öltött. Ez Jézus Krisztus üzenete. Ezzel kezdte köztünk munkáját.

A rövid prédikáció után Krisztus tanítványokat hív el. Péter és András, Jakab és János Isten országának első polgárai. Rajtuk keresztül értjük meg mit jelent a gyakorlatban Isten országában élni. Péter és András szegényebb halászok lehettek. A hálókát vetették ki, hogy halakat fogjanak. Jakab és János gazdagabbak lehettek, mert nem csak hajójuk volt, hanem még napszámosokat is tartottak. Mind a két testvérpárt elszólítja Jézus és azt ígéri nekik, hogy embereket fognak Istenhez vezetni, emberhalászok lesznek.

Nem tudom, mire gondolhattak, amikor otthagyták hálóikat, elhagyták családjukat és Jézus követőivé lettek. A Mester nem nagyon magyarázta el nekik, hogy ez az új munka mivel is fog járni. Egyszerűen csak halljuk a hívó szót, látjuk az engedelmességet és halljuk az ígéretet.

Testvéreim! Isten országában mi magunk is így vonódunk be. Halljuk a szót, amely elhív a régi világból, engedelmeskedünk és várjuk Jézus ígéretének beteljesedését. Krisztus sok embert szólított meg, sok tanítványa volt. Nem mindegyik hagyta ott a családját, de mindegyik őt tartotta legfőbb Urának ezen az egész világon. Igen gyakran a hitet a vallást a széplelkek menedékének, az érzelgős emberek mentsvárának tartjuk. Amolyan távoli szép dolognak, amely nem igen befolyásolja az életünket. Pedig sem a tanítványok élete, sem pedig Isten ígéje nem ezt tanítja nekünk. Engedelmeskedjünk Jézus szavának, aki elszólít minket a zsarnokság, a gyűlölködés, a megalázás világából, hogy a megváltotta közösségében az alázat, a szelídség és az önfegyelem útján járjunk! Engedelmeskedjünk annak, aki a szeretetet tette a legfőbb parancssá! Engedelmeskedjünk annak, aki ígéjével teremtette az eget és a földet!

Isten országa, az ő életet adó uralma itt van közöttünk. Isten uralkodik közöttünk az ő hirdetett ígéje által, Isten adja nekünk javait a megterített asztalban, Isten ad nekünk életet az egymás szeretetében. Isten országa itt van, ebben a hús-vér világban, itt van az ő híveinek seregében. Jézus tehát elszólít és elhív minket, hogy legyünk az Atya áldott országának örvendező tagjai. Ne harcoljunk Isten uralma ellen és ne is késlekedjünk üdvözölni a Királyt, aki az Atya jobbján uralkodik és el fogj jönni szent angyalaival közénk ítélni elveneket és holtakat, hogy örökké együtt legyünk vele a mennyekben! Ámen!

Ének: 288,5-7 Add Szentlelked ajándékát